

Роботнікі літаратуры і мастацтва беларускай сталіцы...

Учора ва ўсіх творчых арганізацыях адбыліся...

...2 гадына дна. Клуб Саюза пісьменнікаў...

— Наша новая пазыма, умовы якой мы праслухалі на радыё...

III пленум праўлення Саюза пісьменнікаў СССР

Учора пачаў сваю работу III пленум праўлення Саюза пісьменнікаў СССР...

У дакладзе прапанаваным увазе удзельнікаў пленума, разглядаюцца наступныя пытанні...

Вяснавая наваліца

Дзе пух лебядзіныя коціца, Дзе выган балее паром, Вятра прыбраўшыся ў коціц, Заіграў дзіцячым сністком...

Новыя далаглядцы

З агуднага сходу калгаснікаў, на якім Аркадзь Якаўлевіч Песіна выбраўі старшынёй праўлення...

— А пшаніцу ад аўса агрозніць здохле? — Хіба не ўсё роўна, хто будзе? За апошнія пяць год дванаццаць іх перамыліся...

— Усе яны добрыя. Спачатку залатныя горы аблапаюць, а як дарэчыцца каторы да ўладу, дык і пачынае нарэзваць і нарэзвае валгаснае забро маталь...

— Вы штаніце, што я паабяцаю? — спакойна адказаў Песіна. — Абцяжу: не красці і нішым не дазваляць, ні з кім не піць і быць аднолькава патрабавальным да ўсіх...

Аркадзь Якаўлевіч да ваіны скончыў Рагачоўскі настаўніцкі інстытут, затым доўга працаваў у рэдакцыях газет...

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАЎЛЕННЯ СІЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР

№ 39 (1158) Серада, 15 ма я 1957 года Цана 40 кап.

КЛАПАЦЦА ПРА КАЛГАСНАГА ГЛЕДАЧА

У мінулым месяцы рэспубліканская нарада работнікаў культуры шырока абмеркавала пытанне падрыхтоўкі да 40-і гадыніны Кастрычніка...

Тэатры рыхтуюцца зараз да гэтых сутрач. У іх ёсць ужо вынікі вопыт — кожны тэатр мае на рахунку сотні выязных спектакляў...

Да іх патрабаванняў трэба прыслухацца і тэатрам, якія хоць часта сустракаюцца з сельскім глядачом...

Безумоўна, кожны калгаснік з цікавасцю паглядзіць і вядомы, і бытавую камедыю, і класічную драму...

Гэта не азначае, што з рэпертуару трэба выключыць усе спектаклі, дзе глядач можа ад душы пасмяяцца і весела апачытаць...

прызначэнню і быць грамадскай трыбунай, якой яго лічылі многія класікі...

Гэтыя-ж пытанні перад тэатрам ставіць і сельскі глядач, які хоча бачыць на сцэне сваё жыццё, увасобленае ў мастацкіх вобразах...

Наогул-жа становішча з рэпертуарам для калгаснай сцэны выклікае сур'ёзную трывогу. На ім павінны задумацца не толькі тэатры, але і Саюз пісьменнікаў і Міністэрства культуры...

Варта пазумаць і аб умовах паказу выязных спектакляў і канцэртаў. На мінулай рэспубліканскай нарадзе работнікаў культуры было нямаля слуханых папярэдаў у тым, што многія раённыя дамы культуры не дагледжаны...

Трэба знішчыць усе перашкоды, якія замінаюць шырокаму правіненню савецкай мастацкай культуры ў калгасную вёску.

Сваімі сіламі

З кожным днём прыгэме і добраўпарадкаванае сталіца Беларуст. Там, дзе год дзесяць назад былі груды цэглы...

У мінулым годзе рабочыя друкарні імя Сталіна ўнеслі прапанову: будаваць дамы сваімі сіламі...

Гэтай вясной на Украіне Мінска, недалёка ад вуліцы Якіба Коласа, быў адрэзаны ўчастак для будаўніцтва...

Было вырашана будаваць з цэглы дванаццаць тры двухкватэрныя дамы. Карысна плошча кватэры будзе складацца з 35 квадратных метраў...

На здымках кінофільма

Над дзяржаву павільна кіта-ностудыі «Беларусьфільм» за пал'ваеца вырашылі надпісць чалавек адкрыты і просты...

Тэроў фільма — слесар Сяргей Цярэцін толькі што атрымаў ласку. Сярод шматлікіх клопатаў, звязаных з новааселлем, не малявае месца яшчэ і знаёмства з суседзьмі...

— Для нас усе вёсны цяжкія. — умеваецца ў размову аграном Фралов. — Намы землі нізкія, — грунтаныя воды ледзь не на паверхні...

— Якія паведамляў ужо, — працягваў Аркадзь Якаўлевіч, — мы асудзілі 110 гектараў Сякераўскага балота...

— Дык вось, каздалава я вам, дарагія калгаснікі: наша арцель у 1956 годзе атрымала 2036 тысяч рублёў грашчовага прыбытку...

— Дык вось, каздалава я вам, дарагія калгаснікі: наша арцель у 1956 годзе атрымала 2036 тысяч рублёў грашчовага прыбытку...

— А як параші, Аркадзь Якаўлевіч, ці не час і нам вярнуцца ў калгас? — запытаў каваль Гарушоў.

Заведніца Заведніца

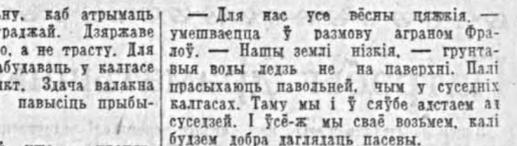
запыніла Алена Ракоме. Яна жыла ў калгасным пасёлку Сякерава з састарэлай маці...

Усяго ў сям'і Ракоме летась было 735 працадзён. На кожным з іх толькі грашмыя яны атрымалі ў сярэднім на дзесяць рублёў...

— Дык вось, каздалава я вам, дарагія калгаснікі: наша арцель у 1956 годзе атрымала 2036 тысяч рублёў грашчовага прыбытку...

— Дык вось, каздалава я вам, дарагія калгаснікі: наша арцель у 1956 годзе атрымала 2036 тысяч рублёў грашчовага прыбытку...

— А як параші, Аркадзь Якаўлевіч, ці не час і нам вярнуцца ў калгас? — запытаў каваль Гарушоў.

Заведніца Заведніца

завінула Алена Ракоме. Яна жыла ў калгасным пасёлку Сякерава з састарэлай маці...

Усяго ў сям'і Ракоме летась было 735 працадзён. На кожным з іх толькі грашмыя яны атрымалі ў сярэднім на дзесяць рублёў...

— Дык вось, каздалава я вам, дарагія калгаснікі: наша арцель у 1956 годзе атрымала 2036 тысяч рублёў грашчовага прыбытку...

— Дык вось, каздалава я вам, дарагія калгаснікі: наша арцель у 1956 годзе атрымала 2036 тысяч рублёў грашчовага прыбытку...

БАГАЦЦІ КУЛЬТУРЫ — У ГУШЧЫНЮ НАРОДА!

Бібліятэка і беларуская кніга

Браслаўская раённая бібліятэка — адна з лепшых у Маладзечанскай вобласці — абслугоўвае каля 1700 чытачоў, выдае штодзённа не менш 80—120 экзэмпляраў кніг, штокартальна праводзіць масавыя мерапрыемствы — канферэнцыі чытачоў і літаратурныя вечары. Адна з бібліятэкаў вельмі дрэнна прапагандавае беларускую мастацкую літаратуру. У 1956 г. з агульнай колькасці выдадзенай бібліятэкай мастацкай літаратуры каля 15 тысяч экзэмпляраў па долю беларускай прыпадае толькі 665 экзэмпляраў — столькі, колькі выдаецца на працягу тыдня.

У многіх раённых бібліятэках вобласці амаль такая ж картина: беларуская мастацкая літаратура прапагандаецца дрэнна. Творы многіх беларускіх пісьменнікаў месцяцца і гадамі ляжаць без руху. Так, у Дзісенскай раёнай бібліятэцы (загледзіце тав. Пуцячоўскага) у мінулым годзе ні разу не выдаваліся чытачам творы Я. Купалы, З. Бядулі, М. Танка, І. Гуркоўскага, М. Калачынскага, П. Панчанкі, Ус. Браўчанкі, І. Грабоўца, А. Вяленіча, К. Бірэнкі, А. Стахоўца і іншых. Падобнае ж становіцца ў Відаўскай, Мірскай, Астрэвскай і іншых бібліятэках.

У чым прычына? Якія перашкоды стаць на шляху беларускай кнігі да масавага чытача?

Некаторыя бібліятэкары абігнараваць чытачоў, у якіх нібы «адсутнічае глыбокі інтарэс да беларускай літаратуры», а таксама пісьменнікаў, якіх нібы мала пішуць добрых кніг. Між тым практыка сведчыць, што няма твораў беларускіх пісьменнікаў, якіх-б не карысталіся пачытаў у чытачоў, а ёсць дрэнныя пастапоўка іх прапаганда.

У Відаўскай раёнай бібліятэцы ў мінулым годзе з 24 экзэмпляраў кніг М. Ільянскага, якія ёсць у наяўнасці, чытачам выдадзена... адна кніга, у той час як у другой бібліятэцы — Браслаўскай — выдалі 12 кніг гэтага аўтара, іх выдавалі сорак два разы. У Дзісенскай раёнай бібліятэцы зусім не ў хату творы М. Танка, затое ў Ашмянскай іх чытаюць больш чым у іншых. У Астрэвскай раёнай бібліятэцы на працягу года ні адзін чытач не прычытаў апошні М. Гамольні «За вялікую тэсту», а ў Браслаўскай — прычытаў каля ста чалавек. Барацьба казачы, тое, што не чытаецца ў адной бібліятэцы, добра ідзе ў другой, і наадварот, тое, што не мае поспеху ў другой, у трэцяй карыстаецца вялікім поспехам. Гэта вынік адсутнасці прадуманай і метадычнай прапаганда кнігі.

Бібліятэкары, якія абслугоўваюць чытачоў на абанемента, часта не рыхтуюцца да выдання літаратуры, не вывучаюць фармулары чытачоў, не сочаць за рэцэнзіямі і аглядамі літаратуры, не ведаюць, якія творы і якому чытачу трэба ракарэмаваць. А гэта вядзе да выпадковага выбару кнігі чытачом.

У Відаўскай раёнай бібліятэцы, напрыклад, мей прышлося быць сведкам такой размовы бібліятэкаркі Грудзянковай з чытачкай А.

Чытачка папрасіла кнігу Э. Войніч «Авадзень» — бібліятэкарка ў прасьбе адмовіла, бо кнігі на паліцы не аказалася: — Усе на руках.

— Што-ж вы параіце мне?

— А хто яго ведае... — разгубілася тав. Грудзянкова і бездапаможна паглядзела навокал: тысячы кніг, якую прапанаваць — невядома. Яе прораць трапіў на вокладку кнігі І. Барыца «Тамныя сцяжкі». — Можна, гэтагу возьмеце?

Чытачка пагартала кнігу і вярнула назад.

— Напжал, чытала, — як-бы прасячы прабацяны, растумачала яна дзяўчыне. — Мне-б тоі-небудзь больш новае.

— Тады вазьміце «Пад чужым імем» В. Міхайлава, — прапанавала Грудзянкова толькі што здадзенаму іншым чытачом кнігу, узрадаваўшыся, што выдалі таварыя пад рукі «знаходка». — Вельмі цікава, таварыччы. Пра шпіёнша...

І чытачка А. уздала прыгодніцкую аповесць, хаця бібліятэкарка магла-б парамакамаваць ёй яшчэ і траматэка-паді-

Надаўна праўленне калгаса імя Сталіна Сіроцінскага раёна Вілейскай вобласці набыло кіноапаратуру «КН-12».

Кожнаму калгасу — добры клуб

За апошнія два гады ў калгасках Рачыцкага раёна Гомельскай вобласці пабудавана дваццаць клубаў.

Калгас імя Варашылава і «Совецкай Беларусі» італог атрымліваюць мільёныя даходы, але да гэтага часу ў іх не было памяшканняў для культуры-асветнай работы. Толькі надаўна пачалі і будаваць.

Распачалося будаўніцтва клубаў і ў калгасках «Чырвоны Кастрычнік», імя Маленкова, імя Молатава, «Сталініскі гарод».

Але гэтае будаўніцтва часта сустракае цяжкасці. Не хапае шыферу, бляхі і іншых вострадабавітых матэрыялаў, якіх праўдзінна калгасу не могуць атрымаць ні ў раённых, ні ў абласных арганізацыях. З-за недахопу будаўнічага матэрыялу стаяць недабудаваныя клубы ў калгасках імя Ільіча і «XVIII партыз».

Некаторыя старэйшыя калгасы будаўніцтва клубу не надаюць належнай увагі. Так, старшыня калгаса «XX Кастрычнік» тав. Іванушэў да гэтага не можа атрымаць і пакласці пецы ў добрым будынку Чалаева, імя Леніна Сведскага сельсавета, дзе ўжо некалькі год ніяк не закончыцца будаўніцтва клубу.

Надаўна на сесіі раённага Савета дэпутатаў працоўных абмяркоўвалася пытанне аб стане работы культуры-асветных устаноў. Вынесена рашэнне на працягу 1957—1959 годаў па ўсіх калгасках раёна пабудаванні новых, добра абсталяваных клубу. Гэтае рашэнне, безумоўна, будзе выканана ў тэрмін, бо самі калгаснікі актыўна бяруцца за будаўніцтва.

М. КАРПАЧОУ.

У ненавіль радкоў

У Смільвіцкім вучылішчы механізацыі кожную суботу наладжваюцца вечары адпачынку, на якіх выступае мастацкая самадзейнасць вучылішча і праводзіцца конкурс на лепшае выкананне. Традыцыя вучылішча — абмеркаванне новых кніг і кінофільмаў. У красавіку прагледжаны і абмеркаваны кіноафішы «Павел Карчагі» і «Гэта пачыналася так».

М. СМІРНОУ, Н. ВЯРГУН.

На раённым фестывалі

У вядзельскім вучылішчы механізацыі кожную суботу наладжваюцца вечары адпачынку, на якіх выступае мастацкая самадзейнасць вучылішча і праводзіцца конкурс на лепшае выкананне. Традыцыя вучылішча — абмеркаванне новых кніг і кінофільмаў. У красавіку прагледжаны і абмеркаваны кіноафішы «Павел Карчагі» і «Гэта пачыналася так».

М. СМІРНОУ, Н. ВЯРГУН.

У сельгасарцелі «Кастрычнік» Хоцімскага раёна

У сельгасарцелі «Кастрычнік» Хоцімскага раёна калгаснікі сёлета выпісалі звыш 400 экзэмпляраў газет і часопісаў. Амаль кожны калгасны двор атрымлівае газету або часопіс.

У. УЛАСЕНКА.

Гомельскі абласны Дом народнай творчасці

Гомельскі абласны Дом народнай творчасці правёў агульнараёнаскі перафестывальны конкурс на лепшае чытацтва. Пераможцы конкурсу ўзнагароджаны граматамі і падарункамі.

С. ЗАМОУСКІ.

У ліку перадавых

У памяшканні Клімавіцкай раёнай бібліятэкі перш за ўсё бачна надзея — «Леніна бібліятэка рэспублікі». Месяц пазад гэтага ўстаноўка культуры ўзнагароджана дыпломам і грашовай прэміяй.

Сталым акуратам запойным творамі савецкіх і замежных пісьменнікаў. На стала выдачы кніг — тэматычныя карткі па мастацкай, навуковай, палітычнай і сельгасгаспадарчай літаратуры з алфавітнымі і сістэматычным каталагамі. Навокал — мантэжы, плакаты і лозунгі, прысвечаныя прапагандзе кнігі. На сталах для чытачоў — шмат кветак, на вокнах — беласнежныя гардэны і фіранкі.

Вяргіла сустракаюць чытачоў работнікі бібліятэкі, заўсёды знаходзяць патрэбныя кнігу, часопіс, газету.

У читальнай зале — добра аформленыя сталы: «Пісьменнік-большавік Н. А. Остроўскі», «А. М. Горкі», «А. С. Пешнін», «Беларускія савецкія пісьменнікі», «Шосты пяцігадовы план», «Сельская гаспадарка ў шостай пяцігодцы». Пры абсталяванні працую металічныя куток, дзе абсталяваныя сталы «Задача і змест работы сельскай бібліятэкі». Тут сабраны металічныя літаратура ў хапамогу сельскім бібліятэкарам.

Кніжныя вітрыны — «Насутраць фестывала», «Што чытаць пра В. І. Леніна», «Творы беларускіх пісьменнікаў», «Навука і рэалія» — прапагандаюць літаратуру на тэму дня. У газетнай вітрыне «Навіны тыдня» — свежыя матэрыялы. Калі вас цікавіць наўнае пытанне, напішыце яго і ўбярэце ў скрынку з надпісам: «Надаўнае пытанні!» Пра некаторы час, на вечары пытанняў і адказаў, арганізаваным бібліятэкай, атрымаеце падрабязныя тлумачэнні.

Пікава праходзяць у бібліятэцы канферэнцыі чытачоў і літаратурныя вечары. На сучасны з пачынаючымі пэтамі прысутнічаў больш 300 чалавек, а на кан-

ферэнцыі, прысвечанай творчасці А. С. Пешніна, — каля 350. Хутка абудзецца тэматычны вечар, да якога намечана шырока прыцягнуць чытацкі актыў — настаўнікаў і ўрачоў, рабочых і калгасні-каў.

Тут клопацца аб павелічэнні колькасці чытачоў — загадчыні бібліятэкі М. Вазалёва і бібліятэкары практыкуюць падворны абход насельніцтва, індывідуальны і калектыўны гутаркі з чытачамі, арганізуюць пункты выдачы кніг, перасоўкі. Аз бібліятэкі працуюць 17 перасоўкаў, тры пункты выдачы кніг, а таксама намала кніганосаў.

Найбольш актыўныя чытачы і прапагандасты кніг — настаўнік Я. Пімахоў, медыстра-хірург І. Я. Смольніца, камсамалец Н. Неспаўна, супрацоўніца рэдакцыі раённай газеты К. Старасельская, брыгадзір паліовачай брыгады А. Былаў, рабочыя А. Штоў, І. Клімаў, пенсіянэр П. Марчанка, вучаніца Р. Гольман, старая калгасніца А. Стаўбава.

У бігуцым годзе бібліятэкай прыцягнута больш двух тысяч чытачоў, з кніг выдадзена 10 850 экзэмпляраў. Кніжны фонд бібліятэкі — 16 200 экзэмпляраў. Ён папоўніцца неўзабаве яшчэ на 2 000 кніг.

Прапаганда літаратуры работнікі Клімавіцкай раёнай бібліятэкі — старажыныя весті банкраты. Яны перакананы, што літаратуру трэба не «вогуле спрашоваць», а дакладна ведаць, каму і якая кніга патрэбна ў дзядны момант.

Міністэрства культуры ўзнагародзіла загадчыку бібліятэкі Марыю Вазалёву значком «За вялікую працу», а супрацоўніцаў — гаваронікі граматамі, падавалі і грашовыя прэміі.

Запае калектыў бібліятэкі рыхтуецца дастаўка сустраць 40-ю гадавіну Кастрычніка.

Р. ЗАЛЕСКІ, інспектар Клімавіцкага раёнага аддзела культуры.

З любоўю да справы

З дзяцінства Прохар Паршута любіў кіно, цікавіўся работай кінемеханікаў, якіх прыздаваў ў вёску. Аразу-ж пасля дэмабілізацыі з рэду Савецкай Арміі ён паветуў у Мінскую школу кінемеханікаў. Выдатна засвоішы прайздены матэрыялы, П. Паршута прыхаў на практыку ў Дрысенскі раён — да сабе на радзіму. Лепшы кінемеханік тав. Ціпенішкі, да якога Прохар быў прымацаваны як практыкант, не шкадаваў сія і ведаў, каб навушчы яго складанай справе. Паршута папоўніў тэарэтычныя веды практычнымі навыкамі і злёў экзамены на «выдатна». Атрымаўшы дакумент аб заканчэнні школы, ён вярнуўся ў родныя мясціны. Раёны аддзел культуры накіраваў Прохара на працу ў Боркавіцкі сельскі кіноапар.

Стары кінемеханік, перадачы справы Прохору, вельмі палюваў навічка. Маўляў, кіноапар прыносіць адны толькі страт, бо мясцовае насельніцтва не любіць кіно.

Ранейшы кінемеханік не ведаў дарогі ні да настаўнікаў, ні да механізатараў, ні да арганізацыі, не прычытаў да работы кіноаганізатараў, не прыслухоўваўся да думкі гледачоў. У кіноапар звычайна прыходзіў за 5—10 мінут да сесіа і часта, не выходзячы з апаратнай чакаў, калі зборціцца людзі. Ён лічыў сваёй справай толькі «пракруціць» фільм. Часта рвалася стужка, дрэнны быў гук. Гэта выклікала справядлівае абурэнне гледачоў.

У першы ж дзень Прохар прыняў сесіае на восем гадзін вечара і дакладна ў гэты-ж час пачаў яго, хаця ў зале было не больш як 15 гледачоў. Кінемеханік пайшоў на гэта свядома — хацеў, каб прызвычаліся верць аб'е.

На гэтым першым кіносеансе ў зале было пушта. Затое на другі дзень, калі людзі пераканаліся, што кінемеханік любіць парадак, ніхто не прасіў яго пачаць — збор быў поўны. Мясцовыя актывісты цэпа сустраілі новага кінемеханіка, ахвотна агадзілі дапамагчы яму. Дырэктар Боркавіцкай сярэдняй школы стварыў арганізатарам дзіцячых кіносеансаў.

Выхараў палюбіў механіка і свай кіноапар. П. Паршута, у сваю чаргу, клопацца аб запатрабаваных гледачоў. Часта перад пачаткам сесіаў механік або кіноаганізатары праводзіць гутаркі.

Прохар Паршута выконвае месцяныя планы на 130—140 процантаў і ён сшынаецца на дасягнутым. Ён шукае новыя форм работы з гледачом, дабіваецца таго, каб адпачынак працоўных быў больш змястоўным і цікавым.

А. ПАРШАУ.

Дрысенскі раён.

Патрэбы драматычных калектываў

Пісьмачы не дзеляць п'есы па «падічках» — для тэатраў і для клубу; многі калектывам мастацкай самадзейнасці пад сілу стаі складаная для пастапоўкі творы.

Так, асноўны рэпертуар тэатральных калектываў Магілёўшчыны складаюць п'есы: «Паўліна» Я. Купалы, «Старыя саборы» Я. Малагола, «Іван Рыбак» В. Гусева, «Таня» А. Арбузава, «Пудоўны спляў» В. Бірсона, Ідуць п'есы К. Крапіны, К. Губаровіча, А. Мавабенка.

Многія тэатральныя калектывы ажыццяўляюць рад удалых пастановаў, вывадзіць зольных самадзейных ацдэраў. Вялікі поспехам у працоўных Магілёва карыстаюцца драматычныя калектывы клубу промкааператцы, авода падына-транспартнага абсталявання, чыгуначнага вузла, дзіцячай бальніцы і інш. Усе яны, рыхтуючыся да фестывалаў моладзі, працуюць над цікавымі, сур'ёзнымі творамі, гораца аспрачваюць першымства на лепшы спектакль.

Так, драматычны калектыў клубу промкааператцы, якім ужо некалькі год кіруе С. Матушэўскі, падрыхтаваў да фестывала камедыю В. Бірсона «Пудоўны спляў». Хоць работу над спектаклем неляга прызначае заканчаны, але ўжо можна гаварыць аб значнай удачы гуртоўцаў. Гэтай работай ражысёр і калектыў прамааператыва свая зольнасць вырашаць сур'ёзныя творчыя задачы.

Зусім яшчэ малады калектыў культуры-асветы падрыхтаваў спектакль па п'есе Д. Малагола «Старыя саборы». Удзельнікам спектакля трэба яшчэ многа прапрацаваць, асабліва над мовай. Але ў

спектаклі адчуваецца атмасфера жыццёвай прабы.

Разам з тым неабходна сказаць пра сур'ёзныя недахопы ў рабоце драматычных калектываў, якія перашадаюць развіццё самадзейнасці.

Саба ўліваецца ў работу сельская і гарадская інтэлігенцыя. Кіраўніцтва гурткаў і рэдакцыяў даверана выкладчыкам, мала падрыхтаваным людзям. Існуючая-ж сістэма выхавання кадры кіраўнікоў самадзейнасці даўка не дасканала. Семінары, якія праводзіць Дом народнай творчасці, толькі часткова дапамагаюць справе. Неапааразаво ставілася пытанне аб арганізацыі доўгатэрміновых курсоў пры тэатральным інстытуце. Але гэта не ажыццёлена. Думаецца, такія курсы ўсё-ж можна і трэба адкрыць.

Вялікую ролю ва ўдзеле тэатральнай самадзейнасці магла-б адыграць шэфская дапамога прафесійных тэатраў. Ні для каго не сакрэт, што часта гэта ажыццёўляецца толькі фармальна. А хіба не зразумела, што непасрэдная творчая сувязь прафесійнага калектыва з самадзейным прынесла-б вялікую карысць.

Работа драматычных калектываў Магілёўскай вобласці паказвае, што часта якаясь вышуканых спектакляў значна ніжэй магчымасцей і кіраўнікоў і удзельнікаў. Адынаецца гэта, на наш погляд, таму, што многія кіраўнікі яўна неаааааюць ролю навуцальна-выхавачага працэсу. Многія самадзейныя актывісты няправільна вымаўляюць словы. А словы-ж, сказанае са спыны, навінна быць пачуць і зразумець кожным, хто сядзіць у зале.

Вельмі зніжае якасць спектакляў неда-

Патрэбы драматычных калектываў

статкова прадуманы выбар рэпертуару. На першы погляд справа, як быццам, аб'ектыўна калектывы бяруць п'есы самых рознастайных аўтараў, самых розных жанраў. Ші варта было, напрыклад, маламу і яшчэ мадавернаму калектыву Усехай хаты-чыталы Кіраўскага раёна браць для пастапоўкі складаную п'есу. Неабаўна па-ступіў і драматычны калектыў машынабудавальнікаў тэхнікума, выбраўшы п'есу В. Шкваркіна «Вясновы агляды», якая так і не была паказана гледачам.

Аснова рэпертуару большасці сельскіх драматычных гуртоў — аднаактовыя п'есы. Напжал, і пісьмачы істотных змен у стварэнні рэпертуару для мастацкай самадзейнасці не адбылося. Усёюж можна чуць скаргі на адсутнасць добрых аднаактовых п'ес. Аднаактовыя драматыкі, як і ўсякая драматыкі, не можа раці і развівацца па-за тэатрам. Як было-б добра, калі-б п'еса, перш чым буць ўдзельная ў рэпертуар шырокага кола мастацкай самадзейнасці, атрымала першае выпрабаванне на прафесійнай сцене. Гэта магло-б аказаць велізарную дапамогу драматычным гурткам, якіх-б на практыцы вучыліся пастапоўцы аднаактовых п'ес у прафесійным тэатры. Апрача таго, гэты актывізава-б драматыкаў.

Некалькі слоў пра аформленне самадзейных спектакляў. Калі праціла, яно выконваецца сіламі саміх гуртоўцаў, які адчуваюць асабліваю патрабу ў якасці-каванай дапамоге мастакоў, грывраў.

Што датычыць тэатральных касцюмаў, дык у вобласці іх аказваць няма зэ-

Патрэбы драматычных калектываў

статкова прадуманы выбар рэпертуару. На першы погляд справа, як быццам, аб'ектыўна калектывы бяруць п'есы самых рознастайных аўтараў, самых розных жанраў. Ші варта было, напрыклад, маламу і яшчэ мадавернаму калектыву Усехай хаты-чыталы Кіраўскага раёна браць для пастапоўкі складаную п'есу. Неабаўна па-ступіў і драматычны калектыў машынабудавальнікаў тэхнікума, выбраўшы п'есу В. Шкваркіна «Вясновы агляды», якая так і не была паказана гледачам.

Аснова рэпертуару большасці сельскіх драматычных гуртоў — аднаактовыя п'есы. Напжал, і пісьмачы істотных змен у стварэнні рэпертуару для мастацкай самадзейнасці не адбылося. Усёюж можна чуць скаргі на адсутнасць добрых аднаактовых п'ес. Аднаактовыя драматыкі, як і ўсякая драматыкі, не можа раці і развівацца па-за тэатрам. Як было-б добра, калі-б п'еса, перш чым буць ўдзельная ў рэпертуар шырокага кола мастацкай самадзейнасці, атрымала першае выпрабаванне на прафесійнай сцене. Гэта магло-б аказаць велізарную дапамогу драматычным гурткам, якіх-б на практыцы вучыліся пастапоўцы аднаактовых п'ес у прафесійным тэатры. Апрача таго, гэты актывізава-б драматыкаў.

Некалькі слоў пра аформленне самадзейных спектакляў. Калі праціла, яно выконваецца сіламі саміх гуртоўцаў, які адчуваюць асабліваю патрабу ў якасці-каванай дапамоге мастакоў, грывраў.

Што датычыць тэатральных касцюмаў, дык у вобласці іх аказваць няма зэ-

статкова прадуманы выбар рэпертуару. На першы погляд справа, як быццам, аб'ектыўна калектывы бяруць п'есы самых рознастайных аўтараў, самых розных жанраў. Ші варта было, напрыклад, маламу і яшчэ мадавернаму калектыву Усехай хаты-чыталы Кіраўскага раёна браць для пастапоўкі складаную п'есу. Неабаўна па-ступіў і драматычны калектыў машынабудавальнікаў тэхнікума, выбраўшы п'есу В. Шкваркіна «Вясновы агляды», якая так і не была паказана гледачам.

Аснова рэпертуару большасці сельскіх драматычных гуртоў — аднаактовыя п'есы. Напжал, і пісьмачы істотных змен у стварэнні рэпертуару для мастацкай самадзейнасці не адбылося. Усёюж можна чуць скаргі на адсутнасць добрых аднаактовых п'ес. Аднаактовыя драматыкі, як і ўсякая драматыкі, не можа раці і развівацца па-за тэатрам. Як было-б добра, калі-б п'еса, перш чым буць ўдзельная ў рэпертуар шырокага кола мастацкай самадзейнасці, атрымала першае выпрабаванне на прафесійнай сцене. Гэта магло-б аказаць велізарную дапамогу драматычным гурткам, якіх-б на практыцы вучыліся пастапоўцы аднаактовых п'ес у прафесійным тэатры. Апрача таго, гэты актывізава-б драматыкаў.

Некалькі слоў пра аформленне самадзейных спектакляў. Калі праціла, яно выконваецца сіламі саміх гуртоўцаў, які адчуваюць асабліваю патрабу ў якасці-каванай дапамоге мастакоў, грывраў.

Што датычыць тэатральных касцюмаў, дык у вобласці іх аказваць няма зэ-

Л. КРЫГМАНТ, старшы метадыст Магілёўскага абласнога Дома народнай творчасці.

